

[Justitsministeren.]

bage. Det står der nu ikke. Der står: „Under skærpende omstændigheder, navnlig når tingen ikke bringes tilbage efter brugen, kan straffen stige til fængsel i 2 år“. Der er altså ikke tale om noget formildende, men det er skærpende, at den ikke bringes tilbage. Men også dette problem kan vi diskutere i udvalget.

Det ærede medlem Else-Merete Ross var lidt betænkelig ved overhovedet at gå op til 1 års fængsel som maksimum for brugstyveri, hvor der ikke foreligger de skærpende omstændigheder. Dertil vil jeg gerne sige, at brugstyveri er i den sidste snes år blevet noget andet, end det var tidligere, for brugstyveri omfatter dog nu ting, som er af langt, langt større værdi, end man opererede med, da man i sin tid gennemførte straffeloven af 1930; og netop fordi brugstyveri af motorkøretøjer har den karakter, det har, er det et spørgsmål, om ikke den normale strafferamme bør omfatte noget i retning af det, der er straffen for simpelt tyveri. Men endfin, vi kan diskutere også dette spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Thestrup rejste spørgsmålet om vederlag til stævningmænd, og jeg forstod, det ærede medlem hr. Vagn Bro var inde på det samme. Jeg forventer, at det af finansministeriet nedsatte rets-afgiftsudvalg snart afgiver betænkning. Jeg må naturligvis med tårer i øjnene indrømme, at udvalget blev nedsat i 1949; det kunne derfor synes noget optimistisk, når jeg håber på, at betænkning afgives i dette forår, men det håber jeg altså. Når denne betænkning foreligger, kan vi vende tilbage til spørgsmålet. Jeg giver de ærede medlemmer ret i, at den nuværende ordning ikke er rimelig.

Jeg kan måske udtrykke mig på den måde, at jeg takker de udvalgsberettigede partiers ordførere for venlig modtagelse af lovforslagene og imødeser en positiv udvalgsforhandling.

Vagn Bro: Jeg havde ikke tænkt at gøre nogen bemærkning ud over dem, der angår det rent saglige i disse forslag, men da det ærede medlem hr. Thestrup har udtalt sig, og med fuld ret, om den for ringe talstyrke, politiet har, og jeg hørte den højtærede ministers svar, som jeg egentlig

betragter som en gentagelse af en række villige svar, der er givet igennem årenes løb, hvor talstyrken stadig er forblevet ringe, vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning derom. Jeg tror, den ordning, vi har i Danmark, er den bedste: at politiet ikke alene, som i England, har de to afgørende hovedopgaver, at holde ro og orden og at efterforske forbrydelser, men må påtage sig overholdelsen af mange andre lovregler.

Jeg vil imidlertid bede den højtærede minister om at erindre, at denne ordning har vi haft i mange, mange år, og vi har i en årrække fået den ene lovgivning efter den anden lagt over til politiets administration. Derfor ville jeg blot nævne dette, ellers kunne jeg tænke mig, at nogle af mine kolleger af alle charger i politiet ville sige, at det var da i og for sig mærkeligt, at jeg ikke gjorde opmærksom på, at det kunne være rimeligt, at politiet nu fik en øget styrke, eftersom befolkningens antal stiger og en stigende mængde love skal administreres af politiet.

Der er navnlig én ting, jeg vil bede den højtærede minister tænke over, og det er natpatruljeringen, ikke alene i København, hvor der er relativt megen natpatruljering, men også i provinsen. For et år siden kom der meddelelse om, at nu ville alle politikredse omkring København samle sig om en patruljering og undersøgelse af visse mistænkelige biler, hvorom vi på forhånd vidste, at en hel række af dem kom fra tyvetogter. Det varede en uge, så kom den meddelelse: vi kan ikke; der er ikke mandskab; arbejdet i dagtimerne tager hele styrken. Det er ikke noget angreb, men det er en henstilling til ministeren om, at han her vil være hurtigere end denne kommission fra 1949 om stævningmændene, så vi noget hurtigere kunne se et resultat her til gunst for befolkningen.

Endelig har vi drøftet, hvem der skal betale bøderne. Ja, det skal, som ministeren sagde, selvfølgelig de, der har begået de forskellige overtrædelser; men det er også givet, at er der ikke noget at tage, skal der vel heller ikke idømmes nogen bøde. Jeg kan imidlertid ikke undlade at føje til, at den mentalitet, vi lever under i dag, ofte er meget mærkelig. Jeg har mange gange været ude for, at når en mand f. eks. har fået en færdselsbøde, ringer hans virk-